



# STOPA



"Chcem věrni  
zůstat také dál"

Zpráva č 11

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU

"STOPA", P.O. Box 1948  
San Diego, Cal. 92112

Říjen 1965

## Paní Bimbová

Říkali mně paní Bimbová. To proto, že náš kluk byl dlouhán a někdo přišel na to, že by se měl jmenovat Bimbo. Což o to, člověk se s těmi nekřesťanskými jmény smíří. Bylo to lepší než Jednooký Jce nebo Krvavý Bison z Rodokapsu. Všechna čest, viděla jsem, že to synovi prospívá. Občas mě zlobil, chodil jako zařezaný a dopisoval si se mnou. Cvičil si prý kázeň, nesměl mluvit a dostal za to nějaký odznak. Býval nechrahaný, ale kupodivu, sehnal skupinu mladších chlapců a byl nějakým tím jejich vedoucím. No jo, samozřejmě, že to byli skauti nebo vlčata, jedno z toho. To víte, občas jsem hubovala, ale měla jsem z klubu a hlavně z našeho radost. Sami si opatřili a vybílili klubovnu, chodili do přírody, pořád něco robili, zpívali - nikdy jsem na ně neslyšela stížnost. A zvonek zvonil a kloučci se ptávali: "Paní Bimbová, je Bimbo doma?"

Bimbo má dnes malou holčičku a žije v jiném městě. Byl totálně nasazen komunisty bez ohledu na studie. Mně už nikdo paní Bimbová neříká. Ti jeho vlčata nebo skauti jsou už dnes táty, občas mne potkají, ptají se, kde je Bimbo, a postesknou si, že jejich děti neprožijou to, co kdysi oni.

Mně připadají ty dnešní děti jako plané kytky nebo jako cikáni. Nikdy je nezušlechťí, a nikdo se nestará, aby jejich rozpustilosti využil k něčemu lepšímu. Vždyť mladý člověk je jako oheň, má přemíru všeho, a musí se držet na uzdě.

Nejdřív jim dali rudé šátky, ale učili je asi jiné věci, než skauti mého syna. Dát dětem politiku, to je jako opíjet je alkoholem. Proč jinak by je učili nesnášenlivosti k víře druhých nebo k opičení Stalinově obrázku. Klubovny jim dali ze zrušených krámů, o nic se starat nemuseli. Předepsali jim, kdy se musí scházet, kdy musí sbírat starý papír a kdy musí psát, že chtějí mír na Koreji. Do výkladu u klubovny nepřišla krása přírody nebo domova. Vystavili tam sošky Stalina a Marxe. Už nezpívali o těch bábách u silnice - aha, počkejte, na tohle si mi přece jednou jedna sousedka stěžovala, že to Bimbovi kluci zpívali schválně před ní - ale o traktoristech. Když povyrostli, bylo to pro ně moc nevinné. Jezdili prý budovat stát na chmel a vraceli se z těch brigád jako dospělí s dětskou tváří. Ta tam byla jejich nevinnost i radost. Pro potěšení rozbíjeli tabulky u kostela a farář se vzdal půlnočních mší o vánocích, protože stejně vždy skončily jen výtržností. Už je to teď lepší, o vánocích hlídal kostel po-

licajt. Neuhlídál ho, všechny ty rošťáky nestačil rozhánět. Byli z toho vyjukaní. Po léta jim každý říkal, že to mají dělat, aby se zbavili starých zvyků a náboženství. Teď od nich chtějí něco jiného, než co je naučili. A co to je radost, to nepoznali.

Nemám moc radosti z dnešních dětí. Jak často bych si přála, aby zazvonil zvonek a někdo se ptal, jestli je doma Bimbo.

Zapsal Bengal  
dle vyprávění maminky z domova.

### Tábor Estonských Skautů v Exilu v U. S. A.

Byla poslední sobota v srpnu když nás, Bucka Greenlee a mne auto unášelo z Philadelphie přes Camden po Routě 70 k Lakehurst a dále k malému městečku v lesnaté krajině Lakewood uprostřed státu New Jersey. Jen několik mil od městečka v lese jest tábor Estonských Skautů v Exilu.

Byli jsme uvítáni velmi bratrsky vůdcem tábora bratrem Leo Roometsem z Wilmingtonu. Představil nás jednotlivým vůdcům tábora, náčelníku pro Spojené Státy a správci zásobování bratru Ilmar Pleerovi, který jest zaměstnán v National Council BOY SCOUTS OF AMERICA a spolupracovník Billa Hillcourta v Boy's Life Magazine.

V táboře vlčat kde bylo asi 40 vlčat stály "A" stany, každý pro tři chlapce a v každém stanu tři aluminiová polní lůžka a spací pytle. Každý stan měl brány z větví a ohradu. Čistý a vzorný tábor pod vedením vůdce vlčat a dvou Den Mothers.

Tábor skautů rozdělen na družinové tábory. Bylo vidět, že zde jest přísně dodržován družinový systém. Bez křiku, práce šla hladce skautům od ruky; ohrady, můstky a brány přímo rostly jako z vody.

V táboře starších skautů byla vidět tábornická vyspělost. Bylo tam 16 hochů v několika stanech, jeden stan postavili si v koruně stromu s podlahou z větví. Tábořiště bylo hodně zarostlé keři a tak mnoho keřů muselo být odstraněno a cestičky prosekány. Kromě různého táborového zařízení bylo 6 kytar. Práce při dokončování tábora rychle pokračovala za zpěvu a veselých poznámek.

Celkové chování a vystupování hochů bylo velmi vzorné, poslušnost až to překvapovalo (když člověk zná zdejší mládež), chlapci odpovídali krátce a zdvořile. Všichni mluvili svojí mateřštinou, estonsky, ač zde narození, řeč ovládají plyně. S námi mluvili anglicky. Dnes byl vlastně první den tábora a proto všude ten ruch a činnost.

Od 21 až do 27 srpna byl tábor skautek a dnešním dnem počíná tábor skautů až do 4 září. Každoročně v tento čas sjíždějí se dívky a chlapci z okolních států pod vedením dospělých k společnému táboru. Letos je zde 120 hochů z deseti

východních států. Všichni jsou členy jednotek BOY SCOUTS OF AMERICA, kroje i odznaky zdejší, ale nad pravou kapsou mají stužku v národních barvách estonských, na pravém rukávě odznak Estonských Skautů v Exilu, na hlavách malé kulaté čapky z dílků bílých a modrých. Chlapci se znají jen z těchto ročních táborů a proto je podivuhodná jejich spolupráce, což jen ve skautingu jest možné.

Tento tábor jest docela estonský. Pozemek zakoupili před devíti lety a letos přikoupili další kus přes cestu, takže nyní mají celých 47 acrů lesnatého pozemku. Postupně zavedli vodní potrubí po lese, vyhloubili pět studní a stroji čerpají vodu, vytvořili malé jezírko na koupání a vodní sporty, postavili budovy (umývárny, záchody, sprchy, zásobárnu, skladiště, společnou kuchyň s velkým sálem pro několik set lidí) atd.

Bratr Ilmar provedl nás všude, vysvětloval a povídal o dalších plánech. Ze staré vlasti přišlo 15 set skautek a týž počet skautů, celkem tři tisíce, a zde v exilu vybudovali svoji organizaci exilovou za pomoci dvaceti tisíc Estonců, kteří žijí zde ve Spojených Státech. Obětavost jest neomezená a často až překvapující, jak z mála lze udělat mnoho. Zde v táboře dodnes investovali víc jak 40 tisíc dolarů, kromě pozemku. Mají plány do budoucnosti skoro neuvěřitelné a věří, že je uskuteční.

Loni měli světové Jamboree Estonských Skautů v Exilu ve Švédsku a připravují příští své Jamboree zde v Lakewood v roce 1967 dva týdny před světovým skautským Jamboree, které bude zde ve Spojených Státech.

Pozdě odpoledne veškeré práce zakončeny, tábor hotov, jen ve velké kuchyni deset žen připravovalo slavnostní společnou večeři. Po bouři, která se přihnala s větrem a kroupami se ochladilo, neb celý den bylo velmi horko, bylo slavnostní zahájení tábora. Na prostranství u jezera shromáždili se vlčata, skauti, starší skauti a činovníci, hosté, skautů celkem 120 a hostů víc jak dvě stě lidí, rodičů a lidí, kteří nikoho v oddílech neměli, ale jak mi jeden pán řekl s hrдостí "to jsou naši, estonští junáci, naše budoucnost, a proto i my, Estonci jsme zde, jest to naše právo i povinnost. Dvanáct skautů a 2 vlčata tvořili kapelu. Povelů utichly, dva skauti u stožáru slavnostně vytahovali obě vlajky, vlajku Spojených Států Amerických a vlajku Estonců, hudba hrála hymnu americkou a potom píseň praporu, účastníci, skauti salutovali a ostatní stáli s rukama na srdci, slunce vyšlo z mračen a ozlatilo obě vlajky. Následovaly proslovy činovníků, hostů a pastor pronesl své požehnání. Když přišla řada na mne, vyslovil jsem jim údiv nad jejich úspěchem a tlumočil pozdrav a přání od Velena a od nás všech. Po proslovech hudba počala hrát krásnou píseň, dvě první sloky hrány a spívány všemi účastníky velmi vroucně, při třetí sloce přešlo vše v pianissimo ale v posledním akordu píseň opět zmohutněla - byla to hymna Estonců.

Poslední paprsky slunce zastihly mne sedět pod stromem v myšlenkách. Vracela se mi slova Ilmara: "dvacet tisíc Estonců ve Státech" - "40 tisíc dolarů investovaných v táboře" - odkud přišly? - "obětavost a sebeodpírání" - "kázeň" - "výsledek spolupráce všech" - "jsme dobrými občany Spojených Států a též jsme

Estonská vlastenci a na národ doma nikdy nezapomeneme až přijde čas pomoci našemu národu ve staré vlasti,..... nejen že budeme připraveni, ale již jsme nyní připraveni" - a Ilmar se táže: " není to skautské heslo "BUĎ PŘIPRAVEN!" - A dále povídá, ptá se, "a co vy, Čechoslováci, na př. Chicago, tam máte několik set tisíc lidí - kde jsou vaše skautské jednotky?" - Znovu se v duchu stydím. Ilmar povídá, "máme naše skautské příručky, pro vlčata, skauty, starší skauty, rádce, činovníky, všechny v estonské řeči" - nezáleží nám na tom, zda-li nás uzná skautská světová konference, neplýtváme silami pro toto uznání, ale pracujeme podle vypracovaného plánu a jdeme ku předu a máme porozumění a úspěch u naší mládeže, a víme, že půjde v našich stopách!"

Kdysi se říkalo, že československý skauting jest jedním z nejlepších na světě. Bratr Racek nedávno o tom psal ve STOPE, i já tím byl jist, dnes však pochybuji. Jako organizační zpravodaj píše bratřím (vstávám ráno o páté, abych napsal ten dopis než půjdu do práce) avšak mnohé mé dopisy zůstávají bez odpovědi - co to znamená? Byla to mýlka o kvalitě našeho skautingu? Víím, že když jsme skládali naše skautské sliby, že jsme neslibovali jen na rok, na určitý čas, určitou dobu, ale že byli jsme si vědomi, aspoň měli být, že skautský slib nás váže po všechny dny našeho života, zavšech okolností, ať jsme kdekoliv a ať žijeme za jakýchkoliv okolností a poměrů. Snad by bylo třeba nám všem se trochu zamyslet, jít dovnitř sebe a podle toho co zjistíme, se zachovat.

JANOSÍK

### Skautské ideály spojují svět

Jedno z hesel, které bývalo často používáno u nás doma. My, kteří jsme skautovali doma už od malička a později snad jsme se stali vedoucími oddílů nebo jiných jednotek, znali jsme toto rčení. Věděli jsme, že skauting je mezinárodní, který k nám původně přišel z Anglie. Už ty skautské klobouky, které byly součástí skautského kroje, byly tak hezky exotické, řekli bychom i západní. Ovšem tenkrát, když jsem já skautoval, bylo mi 11 let, na to jsem nikdy nepomyslel, že by bylo něco západního nebo východního. Dnes ovšem, když jsem v t.zv. "středních letech" rád si zavzpomínám na časy, kdy jsem vlastně začínal jako malý skautík a postupně jsem se dopracovával různých zkoušek, odborek, atd. Po válce se ze mne stal vedoucí oddílu a měl jsem štěstí, že jsem se dostal na mezinárodní skautské Jamboree ve Francii v roce 1947. Tam jsem teprve mohl poznat jak "mezinárodní" skauting skutečně je. Francouzští skauti, kteří byli našimi hostiteli měli pestré kroje, podle toho ke které skautské organizaci patřili. Naši sousedé na Jamboree však byli Američané a to jsme se nestačili obdivovat. My kluci z měst nebo i venkova, krátce po válce, koukali jsme jako udivení na americké skauty a hlavně najejich výbavy. Nafukovací matrace, to bylo něco skutečně zvláštního a my co jsme spali na slámnících naplněných trochou slámy, nebo i jen na holé zemi pod stanem, jsme téměř americkým skautům závideli jejich komfort. A přece nyní každý z nás, kdo je usazen v U.S.A., nebo jinde na západní polokouli, my všichni víme, že tyto matrace nejsou zrovna nic zvláštního. Tenkrát též proběhla tiskem zpráva, že ame-

rický prezident podepsal zvláštní dekret a uvolnil vojenskou loď k přepravě amerických skautů na Jamboree. Jak jsme vzhlíželi k americkým skautům, jako k lidem z ideální země, kde je ráj na zemi a kde je každému dostupné téměř všechno.

Uplynula léta a mnozí z nás se ocitli v cizích zemích, byli jsme vyhnanci z vlastní země, bezdomovci, uprchlíci s malými ranečky, které představovaly veškeré naše vlastnictví. Netrvalo to však dlouho a mezi uprchlíky se tvořily skautské oddíly, skauti se sdružovali, shčázeli a účastnili se státních Jamboree, sjezdů a rallies. Pamatuji se, jak v severovýchodní Francii, kde jsem se octnul na krátký čas v městečku Hayange, netrvalo to dlouho a seznámil jsem se s místními skauty. Byl jsem v bídné situaci, pracoval v železárně za malou mzdu, a byt a strava pohltilo většinu mého platu. Ve volných chvílích jsem navštívil místní skauty, byl jsem pozván do jejich klubovny, na přenocování v přírodě a i do jejich domovů. Ještě po letech jsem si dopisoval s vedoucím tohoto oddílu, který se později stal misionářem.

Z Francie jsem se dostal do malého státu Luxemburgu, kde zrovna měli státní Jamboree. Skauti mně poskytnuli "první pomoc v cizí zemi" a mezinárodní zpravodaj Jacoby mně pomohl se usídliti v zemi. Země tato má pouze 300.000 obyvatel, ale skauting je velmi rozšířen. Luxemburští skauti zorganizovali později sbírku obnošeného šatstva, které bylo později posláno do uprchlických táborů v Německu. Je zajímavé, že v každé zemi, kterou jsem procházel a kde jsem potřeboval poradu, pomoc, někdy i finanční, našel jsem skauty, kteří pomohli. Zamyslel jsem se jedejnkrát nad tím, a uvědomil jsem si, že kamkoliv přijdu, nemusí to být ani cizí země, jen možná jiné město, nikdy nejsem sám. Skauti jsou všude, a stačí jen se zeptat "kde se scházejí skauti" a hned mám přátele. My, kteří jsme se usadili v Americe, my už dnes máme domky, majetky, většina z nás jsme již otci menších, anebo i větších dětí. Doby skautování jsou již za námi a přece v duchu jsme ještě skauty. Rodinné záležitosti a zaměstnání spotřebují mnoho času a dny, kdy jsme se vypravovali v sobotu nebo v neděli ráno s tornou na zádech na sraz oddílu, ty doby jsou již dávno za námi. Dnes my, kteří máme děti, posíláme je do skautingu, protože víme z vlastní zkušenosti, že skauting je nejlepší příprava pro život. My skauti jsme nejlépe přežili různé štrapáce naší emigrace. V uprchlických táborech, kde podmínky života byly velmi primitivní, skauti obstáli bez jakýchkoliv obtíží; i přechod hranic, pro některé z nás skutečně za tvrdých podmínek, byl pro skauty něčím, čemu se učili během skautské výchovy. Vojenský život pro skauty je lehčí než pro neskauty, a tak bych mohl uváděti příkladů několik.

Myslím, že je naší morální povinností získat pro skauting jak možno nejvíce dětí. Nestací jen posílat vlastní děti do skautingu, myslím, že i my bychom mohli něco dělat. Ano, říkám my, kteří jsme zaměstnání, máme rodinné povinnosti a starosti, ale též dosti volného času. My, kteří jsme prošli emigrací hladce, můžeme děkovat skautingu za přípravu pro život, která pomohla přestáti veškeré tyto obtíže. Víím, že v každé zemi, ať je to U.S.A., Canada, Australie, Anglie, nebo jinde, potřebují pomoci dospělých. My, kteří jsme v U.S.A., máme nejlepší možnosti se znova začlenit do skautingu. Ano, my, 40ti

letí a více, tátové a možná i dědečkové, my máme možnost pomáhat novým skautům. Americká organizace "Boy Scouts of America" má nedostatek dospělých vedoucích skautů i vlčat. Máte-li možnost, přihlaste se u okrskového velitelství vaší oblasti. Uvítají vás s otevřenou náručí, projdete trainingovým kursem a stanete se vedoucími. Nemáte-li tolik času, abyste mohli být vedoucími, můžete se stát t.zv. Neighbourhood Commisioner, který má za úkol pomáhat vedoucím oddílů. Každý Commisioner je členem okrskového velitelství a má na starosti obvykle 3 oddíly. Navštěvuje je průměrně jednou měsíčně a pomáhá oddílům úspěšně vykonávat skautský program. Je jakousi spojkou mezi oddílovým vedoucím a okrskovým velitelstvím. Upozorňuje na nové kurzy pro vedoucí oddílů, které jsou pořádány okrskem a podobně. Neighbourhood Commisioner je velmi záslužná práce, neboť vedoucí oddílů, který má plné ruce práce s chlapci, nemá čas se starat o písemnictví a papíry, které jsou posílány okrskem. Commisioner je pomocníkem oddílů a pravá ruka vůdce. B.S.A. má na všechno příručky, instrukce a pod., takže není nesnadné se začlenit do skautské organizace. My, kteří jsme prošli uprchlickými tábory, vedení skautskými ideály máme nyní možnost dát naše zkušenosti "do provozu" a pomoci mladým chlapcům na správnou životní cestu, pomoci utvořit charakter a ukázat dobré od špatného, to je skautská výchova. Jsme skautingu hodně dlužni - zde je možnost oplátky.

V. Jiráček - Jerry  
Neighbourhood Commisioner  
Boy Scouts of America.

### CO JE SKAUTING

Každý občan může být ujištěn, že skauting vyzvedne veškeré dobré vlastnosti v každém chlapci a udělá z něho lepšího muže. Zde jsou některá fakta:

- 1) Až na dva, všichni astronauti byli skauti.
- 2) 75 procent kadetů z West Point byli skauti.
- 3) 80 procent nováčků Air Force Academy v roce 1962 byli Orlí skauti.
- 4) 92 procent graduantů Air Force Academy v roce 1962 byli Orlí skauti.
- 5) Devět členů presidentského kabinetu byli skauti.
- 6) 21 z 29 posledních Rhodes Scholars, byli skauti.
- 7) 60 procent všech vyznamenání válečných z druhé světové války byly uděleny skautům.
- 8) 93 procent příjemců t.zv. Congressional Medal of Honor byli skauti.
- 9) Jenom jeden z 1000 michiganských delinquentů byl bývalým skautem.

Přetištěno z "Berwyn Life"

J E A N      S A L V A J

V Ženevě, dne 8 června tohoto roku po operaci zemřel ve svých 68 letech Jean Salvaj. Světový skauting jeho odchodem utrpěl nenahraditelnou ztrátu.

Více jak padesát let cele věnoval se skautingu. Byl presidentem Švýcarské skautské federace až do své smrti. Od roku 1947 byl členem Světového Skautského Výboru a letos v březnu byl zvolen předsedou téhož výboru a požádán, aby předsedal Světové skautské konferenci v září tohoto roku v Mexico City. V roce 1953 dostal nejvyšší skautské vyznamenání "Bronzový Vlk."

Setkal jsem se s Jeanem v Interlagos u Sao Paula na Brazilském Jamboree v roce 1954. Jean vynikal svým pravým skautským jednáním a do krajnosti ryzím charakterem. Odešel předčasně do Vyšších Služeb k našemu Nebeskému Vůdci.

Č E S T   B U D I Ž   J E H O

P A M Á T C E

JANOSÍK.

Schůzka chicagských skautů na rozloučenou s bratrem  
Fakirem - Balejkou.

Sklípek bratra Holečka se pomalu, ale jistě stává naší klubovnou - snad tím, že si koupil domek tak šikovně umístěný - od nikoho z nás moc daleko.

A 17. července se nám tam zase docela příjemně schůzovalo. Nejprve jsme vyřídili předání Stopy; bratr Holeček za spolupráce br. Jerry Jiráka a sestry Aleny (nyní Kubíčkové) budou dál vydávat naše "Zprávy". Nutno dbát o to, aby práce tak pěkně započatá tady v chicagské oblasti br. Fakirem, který se nám v těchto dnech odstěhoval do San Francisca, neskončila. Budeme se snažit se i nadále scházet, ale bratr je rozený organizátor a bude nám tu chybět.

Znám jej snad nejdéle ze všech ce zde jsme, proto cítím, že je na mně mu poděkovat jménem nás všech chicagských za všechnu jeho snahu utvořit zde naši skupinu a za vytrvalost přizpůsobení malému zájmu. Znamenalo to psát, telefonovat, a věnovat tomu hodně volného času. Za těch 17 let, od doby kdy jsem se s ním poprvé ocitla ve stejném běženeckém lágru v Německu - a hned v prvních dnech dával skautíky dohromady - od té doby myslím nikdy nepřestal. Kudy jde, tudy sestavuje skautské skupinky a jsem si téměř jista, že i v San Franciscu pár českých skautů najde.

Po odbavení těchto formalit jsme připili bratru Fakirovi na hodně štěstí v jeho novém působišti na západním pobřeží. Díky paní Ruth Holečkové jsme si pochutnali na různých dobrotách jí připravených.

Promítli jsme řadu světelných obrázků braných při různých našich slezinách a výletech, ale do zpěvu nám tentokrát ani moc nebylo - snad že někteří chyběli, byli jen dovolených a bylo nás málo, anebo snad tím, že nás mrzí, že bratr Fakir jel organizovat jinam?

MARUŠKA

